

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/449/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209853
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209853.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Palko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/187/2012-92 zo dňa 7. mája 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 4C/187/2012-92 zo dňa 7. mája 2013 p
o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol (výrok I.) a vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva (výrok II.). Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd (výrok III.).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Čadca č.k. 8Er/179/2011, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č.k. 8Er/179/2011 mal súd preukázané, že okresný súd poverenie nevydal v 15-dňovej zákonnej lehote na vydanie poverenia - žiadosť o udelenie poverenia mu bola doručená dňa 11. marca 2011, ale súd nevydal vo veci poverenie, keďže uznesením zo dňa 22. marca 2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a následne exekučné konanie zastavil. Podkladom pre vykonanie exekúcie mal byť exekučný titul - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorým bola uložená povinnosť I. P., nar. 11.8.1960 zaplatiť v prospech navrhovateľa sumu 589,58 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 589,58 eur od 31.1.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 859,58 eur od 21.9.2010 do zaplataenia a trovy rozhodcovského konania vo výške 197,11 eur, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.1.2011 a vykonateľnosť dňa 13.1.2011.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje

podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 800,30 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/179/2011), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov). Súd I. stupňa mal za to, že je vylúčené, že by v prejednávanej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v lehote 15-tich dní, avšak v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.6.2010 sa predmetné ustanovenie vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. V prípade, keď súd poverenie nevydá, uvedené zákonné ustanovenie nemožno aplikovať. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.6.2010, t.j. v čase začatia exekučného konania vyplýva, že lehota 15-tich dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď exekučným titulom, na podklade ktorého mala byť vykonávaná exekúcia, bol rozsudok rozhodcovského súdu. Okresný súd v prejednávanej veci nemal preukázaný nesprávny úradný postup ani vydanie nezákonného rozhodnutia, ktorý by spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup súdu totiž nemožno považovať samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Navyše rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo možné skúmať len z hľadiska jeho nezákonnosti. Navrhovateľ však nesplnil zákonné podmienky pre takýto postup, keďže nepodal riadny opravný prostriedok proti uzneseniu, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietnutá a v dôsledku tohto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.3.2011 (správne 16.5.2012 - poznámka odvolacieho súdu). Navrhovateľ v konaní ani nepredložil rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a ktorým by bol súd v tomto konaní viazaný. Keďže všetky zákonné podmienky zakladajúce zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie musia byť splnené kumulatívne, je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok vzniku zodpovednosti za škodu. Napriek tomu prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy), keď nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekúovanej sumy ani to, že sa nemôže domôcť exekúovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Navyše navrhovateľ nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ tiež nepreukázal ani vznik podmienok v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Vo svojom návrhu navrhovateľ vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia a nezodpovedal, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na samotný subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy i závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné pritom vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Navyše podmienky podľa ust. § 17 ods. 3 písm. a/, c/ d/ zákona č. 514/2003 sa nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale len na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa, ktorý opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu preto nemožno poskytnúť právnu ochranu. Svoje obchodné meno si navrhovateľ poškodil sám a nepoškodil ho exekučný súd konajúci v exekučnej veci. Navrhovateľ si sám pri uzatváraní úverovej zmluvy s povinným nepreveril jeho schopnosť splácať dlh, čím sám znemožnil vymožitelnosť svojho dlhu. Okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ani druhej podmienky zakladajúcej zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom ako podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinnosti (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie) ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a tvrdenou škodou. Keďže navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorá zakladá

zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu, okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

V dôvodoch svojho rozhodnutia tiež uviedol, že nevyhovelo procesnému návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a prerušenia konania (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti ohľadne tvrdeného porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Poukazoval na fakultatívnu povahu inštitútu prerušenia konania z daných dôvodov, ktorá ponecháva možnosť prerušenia na úvahu konajúceho súdu. V súdnej veci nebolo preukázané naplnenie niektorého z uvedených dôvodov, pre ktoré by mohol súd konanie prerušiť. Dôvodom prerušenia konania je závislosť súdneho rozhodnutia od otázky, ktorú nie je súd oprávnený v tomto konaní riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide najmä o prípady uvedené v ust. § 135 ods. 1 O.s.p.. V danom prípade krajský súd ako nadriadený orgán rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu z pojednania veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/15/2013 zo dňa 17.1.2013), a preto už nie je žiaden dôvod zaoberať sa otázkou zaujatosti sudcu. Navyše podanie sťažnosti na ústavný súd navrhovateľ nijako nepreukázal. Vo väzbe na uvedené prvostupňový súd konštatoval nesplnenie zákonných predpokladov pre postup v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p..

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil (§ 151 ods. 1 a 3 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení a nebol zo strany súdu ani poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca) a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené iné nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku I. ako vecne správny.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že rozhodnutie Okresného súdu Čadca v exekučnej veci, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ žalobou v tomto súdnom konaní o žiadosti o udelenie poverenia nedošlo k prietahom, v dôsledku čoho by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 eur a namajetková ujma v sume 800,30 eur s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok, zároveň nemá právny dôvod (v zmysle zákonného zmocnenia vychádzajúceho z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) zaoberať sa námietkou o potrebe vydania rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia (kladného či negatívneho) v lehote 15-tich dní, keďže odvolateľ túto skutočnosť vo svojom oprávnom prostriedku pri formulovaní odvolacích dôvodov nenamietal.

Podstatná časť odvolacích námietok je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 9NcC/15/2013 zo dňa 17.01.2013, že okrem sudkyne Okresného súdu Čadca Mgr. Zlatice Vysockej ostatní sudcovia Okresného súdu v Čadci nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom prilievavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi súdom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu

úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Anny Plichtíkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolaací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (7.5.2013) prvostupňový súd nariadil dňa 18.3.2013 a navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 9.4.2013. Až dňa 3.5.2013 (piatok o 18.09 hod.) bol elektronicky doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vypořiadal zákonom predpísaným spôsobom - § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p., bezodkladným oznámením spôsobu, ako predmetný návrh na odročenie pojednávania posúdil. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednála a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené až dňa 24.4.2013 (č.l. 39-48 spisu). Nemožno preto považovať za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) postup súdu (nemajúceho navyše dňa 24.4.2013 ešte vedomosť o neúčasti navrhovateľa na súdnom pojednávaní, ako aj s ohľadom na fakt, že v uvedenom časovom horizonte do pojednávania bolo len veľmi málo pracovných dní, keď v nich boli zahrnuté dva víkendy a navyše deň pracovného pokoja 1.5.2013), ktorý oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu vzhľadom na krátky časový odstup a reálny čas doručenia vyjadrenia ponechal až na samotné súdne pojednávanie. V konečnom dôsledku však platí aj skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu. Bez právneho významu nie je ani skutočnosť, že obsah vyjadrenia odporcu v súdnej veci je totožný s obsahom jeho vyjadrení vo všetkých konaniach o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy medzi tými istými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení v ďalších stovkách súdnych konaní, ktorá skutočnosť je známa tak navrhovateľovi, ako aj odvolaciemu súdu z jeho úradnej činnosti.

Odvolaací súd zároveň zdôrazňuje, že v predvolaní na pojednávanie bol navrhovateľ a osobitne aj jeho právny zástupca zo strany súdu poučený o svojich procesných právach a povinnostiach ako účastník konania, vrátane poučenia podľa ust. § 120 ods. 1 a 4 O.s.p. (č.l. 23 spisu).

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/179/2011 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na exekúciu. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné. Napriek tomu súd I. stupňa konštatoval aj nesplnenie zvyšných predpokladov pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobou.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Vo vzťahu k výroku III. rozsudku odvolateľ namietal, že okresný súd predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, a teda zakladajú porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie tak bolo prinajmenšom predčasné.

Bez ohľadu na uvedené, zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

S poukazom na nepochybnú možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok navrhovateľa. V kontexte týchto okolností by sa opačné rozhodnutie okresného súdu (t.j. prerušenie konania) javilo ako ťažko argumentačne udržateľné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.